

Arrest

nr. 200 791 van 7 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MEES
Graanmarkt 2
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MEES en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 juli 1987.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 juni 2016 en dient op 20 juli 2016 een asielaanvraag in.

Op 10 maart 2017 en 7 april 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 25 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Kuz Byar, district Khogyani, provincie Nangarhar en u werkte in de landbouw. U verklaarde gehuwd te zijn en vier kinderen te hebben. U bent een soennitische moslim.

U verklaarde dat u in het voorjaar van 2016 problemen kreeg met uw neef, M(...) M(...), die lid is van de taliban. Uw neef vroeg u om wapens van de taliban bij u thuis te bewaren. Het ging om vijf of zes kisten met verschillende types wapens die op uw landbouwgrond begraven werden. Initieel ging u hiermee akkoord omdat u dacht dat het slechts voor korte duur zou zijn. U voelde zich er echter niet goed bij omdat u wist dat de taliban dergelijke wapens gebruikte voor slechte doeleinden. U vreesde ook problemen te krijgen met de overheid indien de wapens ontdekt zouden worden. Toen u langer dan verwacht de wapens diende te verbergen en uw neef telkens vroeg om de wapens nog wat langer te bewaren, kon u er niet langer mee akkoord gaan. U contacteerde uw neef en vroeg hem de wapens te komen ophalen. Uw neef kwam samen met andere talibanleden om de wapens, maar hij was niet tevreden over uw onwil om nog langer mee te werken en u werd geslagen. Enkele dagen later vond u een dreigbrief aan uw deur. In de brief stond dat u vermoord zou worden, omdat u niet meegewerkt had. U besloot alles aan de autoriteiten te vertellen en begaf u met de dreigbrief naar het districtshuis in Kaga. Daar werd u echter zelf gearresteerd op verdenking van samenwerking met de taliban. Rond de vierde of vijfde van de Afghaanse maand sawr (23 of 24 april 2016) werd u opgesloten in een cel in Kaga. U werd gedurende een week vastgehouden. U kwam vrij dankzij de tussenkomst van uw oom Z(...). Hij en twee dorpsoudsten bemiddelden en slaagden erin de autoriteiten ervan te overtuigen dat u onschuldig was. U vernam ook dat de taliban tijdens uw opsluiting naar uw woning was gekomen om u te zoeken. U besloot niet meer terug te keren naar uw dorp. Uw oom Z(...) regelde een smokkelaar en op dezelfde dag van uw vrijlating verliet u uw regio. U reisde door Afghanistan naar Nimruz en vervolgens door Iran en een aantal u onbekende landen. U herinnerde zich dat u langs Hongarije en Oostenrijk reisde. U was ongeveer twee à drie maanden onderweg tot u België bereikte in juli 2016. Op 20 juli 2016 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legde u uw originele taskara voor, afgeleverd te Kuz Byar, Khogyani, Nangarhar op 16 sawr 1388 (6 mei 2009).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten, omdat u bedreigd werd door de taliban. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo werd vastgesteld dat de situering in de tijd van uw vluchtrelaas enerzijds en uw reisweg anderzijds niet strookte. U verklaarde dat de problemen begonnen op het einde van de Afghaanse maand hout (rond maart 2016) (CGVS, gehoorverslag 10 maart 2017, ‘CGVS1’, pg 17). U bewaarde de wapens ongeveer een maand tot anderhalve maand (CGVS1, pg 17) tot u dan ruzie kreeg met uw neef. U werd opgesloten door de autoriteiten rond 4 of 5 sawr (23 of 24 april) en gedurende één week vastgehouden (CGVS1, pg 21 en 17). De dag van uw vrijlating verliet u uw regio en vatte u uw reis aan naar Europa (CGVS, gehoorverslag 7 april 2017, ‘CGVS2’, pg 12). Hieruit volgt dat u volgens uw verklaringen rond 30 april 2016 zou vertrokken zijn uit uw regio. U legde bijzonder vage verklaringen af over uw reisweg (CGVS1, pg 10). U kon geen enkele plaats noemen die u passeerde tussen Kaga en Nimruz, terwijl u indien u die route volgde, zowat gans Afghanistan zou moeten doorgereisd zijn (CGVS1, pg 10). U stelde dat u onbekend was met die weg (CGVS1, pg 10) en u kon zelfs niet zeggen of u bijvoorbeeld al dan niet via Kabul gepasseerd was (CGVS1, pg 10). Behalve Iran kon u zich niet herinneren via welke landen u reisde, behalve dat u in Hongarije en in Oostenrijk geweest was (CGVS1, pg 11). U verklaarde eveneens dat u er ongeveer 28 dagen over deed om in Hongarije te geraken. U stelde dat u zes dagen in Hongarije bleef en een maand in Oostenrijk (CGVS2, pg 13). In beide landen werden uw vingerafdrukken genomen. Uit informatie van de DVZ die opgenomen is in uw administratief dossier, blijkt echter dat uw vingerafdrukken al op 17 mei 2016 genomen werden in Oostenrijk. Informatie van de

Oostenrijkse asielinstanties bevestigt dat u voordien asiel aanvraag in Hongarije. Bijgevolg zou u aldus minder dan twee weken na uw beweerde vertrekdatum uit uw regio al in Hongarije geweest zijn en niet de door u verklaarde 28 dagen later. Uw uiterst vage verklaringen over uw reisroute die bovendien inconsistent waren met uw verklaringen over uw vluchtrelaas en uw beweerde vertrekdatum uit uw regio, tasten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas reeds in ernstige mate aan.

Daarnaast legde u vage en summiere verklaringen af met betrekking tot een aantal elementen die de kern van uw vluchtrelaas betreffen. U kon niet op een doorleefde manier vertellen over uw opsluiting van een week. U verklaarde dat u een week in dezelfde kamer vastgehouden werd (CGVS1, pg 18). Gevraagd om deze ruimte te beschrijven, beperkte u zich tot de vraag hoe u een kamer kon beschrijven en dat er vier muren en een dak waren (CGVS1, pg 18). Nadat u vervolgens gevraagd werd wat u daar allemaal zag en om echt in detail te vertellen, kon u niets toevoegen en zei u dat u het niet wist en dat u daar alleen zat (CGVS1, pg 18). Toen u nogmaals de kans geboden werd meer te vertellen, zei u dat het gewoon een kamer was en dat er een kleed lag waarop u sliep (CGVS1, pg 18). Voorts kon u zich niets herinneren (CGVS1, pg 18). U werd geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen wel erg beperkt waren en u werd nogmaals aangemoedigd om meer details te geven, maar nog kon u bitter weinig toevoegen. U stelde dat er geen portretten of foto's in de kamer waren, dat het wit geverfd was en dat er een heel klein raampje was (CGVS, pg 18). Het kan geenszins overtuigen dat u gedurende een week zou opgesloten geweest zijn, wat toch de nodige indruk op u zou moeten gemaakt hebben, en dat u niet op een spontane manier in detail kon vertellen over de plaats van de vasthouding. U kon ook niet uitleggen hoe uw oom er precies in geslaagd was om uw vrijlating te bewerkstelligen. U beperkte zich tot de vage verklaring dat uw oom met twee dorpsoudsten kwam, dat ze vertelden dat ze u kenden, dat u onschuldig was en dat u gedwongen werd, waarop u vrijgelaten werd (CGVS1, pg 18). U wist niet met wie uw oom gesproken had (CGVS1, pg 19 en pg 20). U kon alleen vermoeden dat uw oom het via de gemeenteraad geregeld had (CGVS1, pg 19) en u had niet eens aan uw oom gevraagd hoe hij erin geslaagd was om u vrij te krijgen (CGVS1, pg 20).

Bovendien bleken uw verklaringen inconsistent te zijn met uw voorgaande verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat u met de dreigbrief naar het districtshuis ging. U vertelde alles wat gebeurd was aan H. Z.[...] die bij de gemeente werkt (CGVS1, pg 18). U sprak niet met anderen van de overheid (CGVS1, pg 19). Bij de DVZ had u echter verklaard dat u naar het districtshuis van Kaga ging en dat u alles aan de politie vertelde (DVZ, vragenlijst CGVS, 2 december 2016, punt 3.5). U kon geen aannemelijke verklaring verstrekken en hield het erop dat het om een fout bij de DVZ moest gaan (CGVS1, pg 20). U verklaarde bij de DVZ echter ook dat uw oom samen met de dorpsoudsten naar de politie ging, waarna u werd vrijgelaten (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl u zoals hierboven reeds vermeld werd tijdens het gehoor op het CGVS niet wist met wie uw oom sprak en dat u vermoedde dat het via de gemeenteraad ging. Hiermee geconfronteerd, beperkte u zich louter tot het ontkennen van uw voorgaande verklaringen en zei u dat u niet gezegd had dat uw oom met de politie sprak (CGVS1, pg 20). U dacht dat het mogelijk om een fout in de vertaling ging (CGVS1, pg 20). Er zou dan echter al tot twee maal toe politie in uw verklaring zijn opgenomen, terwijl u dit niet zou gezegd hebben. Dit lijkt bijzonder onwaarschijnlijk en betreft louter een blote bewering van uw kant. U verklaarde bovendien dat het interview bij de DVZ goed verlopen was en dat uw verklaring nadien werd voorgelezen in het Pashtou (CGVS1, pg 2).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich hetzij in de hoofdstad Kabul, hetzij in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Tevens blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst erop dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen

de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad Jalalabad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de steden Kabul en/of Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich ofwel in de hoofdstad Kabul, ofwel in Jalalabad vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat zowat al uw familieleden alsook de familieleden van uw echtgenote in de steden Kabul en Jalalabad wonen en werken, of in de rand rond Jalalabad. U verklaarde dat u zes zussen hebt. Uw zus M(...) woont in Shekh Misri (Sheikh Mesri). Sheikh Misri behoort tot het Surkh Rod district en wordt door sommige bronnen tot het grootstedelijk gebied Jalalabad gerekend (zie COI Focus, Veiligheidssituatie in Jalalabad). Haar echtgenoot is een vakman die kogels fabriceert, uw zus heeft een eigen woning (CGVS2, pg 5). Uw zus R(...) keerde na een verblijf van zes à zeven jaar terug uit Pakistan en woont momenteel met haar echtgenoot in Shekh Misri, waar ze een eigen huis hebben. Haar man werkt in de transportsector (CGVS2, pg 5). Ook uw zus N(...) N(...) woont in Shekh Misri met haar echtgenoot, die ook in de transportsector werkt. U verklaarde dat ze over een goed inkomen beschikken via dit werk (CGVS2, pg 6). N(...) N(...) woont ook in een eigen woning met grond (CGVS2, pg 6). Uw drie andere zussen, G(...) N(...), A(...) G(...) en B(...) G(...) wonen 's winters in Jalalabad en tijdens de zomer in Kabul (CGVS2, pg 6 en 7). Zij huren dan hetzij in Kabul hetzij in Jalalabad een woning. Ze bezitten wel nog een eigen woning in uw dorp. Deze woningen staan leeg en af en toe komen ze terug naar het dorp

(CGVS2, pg 7). De echtgenoot van A(...) G(...) is tevens uw schoonbroer en hij werkt voor Tolo Tv in Kabul, onder andere als sportcommentator (CGVS2, pg 6 en pg 4). De man van G(...) N(...) is chauffeur en rijdt met een Toyota tussen de steden Kabul en Jalalabad (CGVS2, pg 7). De echtgenoot van B(...) G(...) voert verschillende jobs uit op de markt (CGVS2, pg 7). Uw schoonouders zijn volgens uw verklaringen afkomstig uit Laghman en wonen afwisselend in Nangarhar (Jalalabad), Laghman of Kabul (CGVS2, pg 4). Uw schoonvader heeft een bijenkwekerij (CGVS2, pg 4). Uw tweede schoonbroer is ingenieur in de wegenbouw en werkt in Jalalabad (CGVS2, pg 4). Hieruit blijkt duidelijk dat heel wat van uw dichte familieleden in de steden wonen, dat zij er hun leven konden uitbouwen, dat zij er vlot in hun levensonderhoud kunnen voorzien en ofwel over een eigen woning beschikken, ofwel een woning kunnen huren. Er zijn aldus geen redenen om aan te nemen dat het voor u, zeker gezien uw uitgebreid familiaal netwerk, niet haalbaar zou zijn om u in Kabul en/of Jalalabad te vestigen en er werk en een woning te vinden. U bent bovendien voldoende opgeleid (CGVS1, pg 6) om de capaciteiten te hebben om een geschikte job te vinden. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Toen u gevraagd werd of u eraan dacht om u in Kabul of Jalalabad te vestigen toen u problemen kreeg, zei u dat er geen mogelijkheden waren om naar deze steden te gaan. Dit ging niet omdat uw problemen zich voordeden met een familielid, namelijk uw neef. Uw neef zou u dan ook overal in Afghanistan kunnen vinden (CGVS1, pg 6). U verklaarde dat u niet naar Europa zou gekomen zijn en uw moeder, vrouw en kinderen zou achtergelaten hebben, indien u in andere steden kon leven (CGVS2, pg 10). Het is voor u onmogelijk u elders in Afghanistan te vestigen omdat de taliban dit niet zou toelaten, zij hebben overal agenten en kunnen u dan ook overal bedreigen (CGVS2, pg 10). Zoals hierboven reeds werd vermeld, hecht het CGVS echter geen geloof aan uw beweerde problemen met de taliban, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Toen u gevraagd werd of er nog redenen waren, los van uw problemen met uw neef, waarom u niet in Kabul of Jalalabad zou kunnen leven, antwoordde u dat er geen andere problemen waren (CGVS2, pg 10).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de steden Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Ter staving van uw identiteit en/of vluchtrelaas legde u enkel uw taskara voor. Dit document geeft enkel een indicatie van uw identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens die het CGVS op zich niet betwist. U legde geen enkel stuk voor dat uw vluchtrelaas kon staven, noch uw beweerde vertrekdatum uit Afghanistan, noch uw reisroute.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève).

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Artikel 48/7 Vw. Bepaalt:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Uit het feitenrelaas volgt duidelijk dat Verzoeker fysiek geweld ondergaan heeft, en daarnaast conform artikel 48/7 Vw. ook rechtstreeks bedreigd werd met "dergelijke vervolging of met dergelijke schade". Hieruit volgt dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen worden opgeworpen om aan te nemen dat deze vervolging/schade zich niet opnieuw zal voordoen. Door het CGVS worden deze goede redenen niet bewezen. Er wordt namelijk op geen enkele manier rekening gehouden met de aard en het familiale aspect van het conflict.

Hij kan namelijk niet terugkeren naar zijn geboortedorp aangezien zijn neef, en daarbij ook de taliban, hem zullen blijven zoeken vanaf hij terugkeert naar Afghanistan. Ook de motivering dat Verzoeker in "veiligere steden" kan gaan wonen bij familie (zoals Kabul of Jalalabad) is niet correct en vormt geen goede reden. Het conflict heeft namelijk naast een connectie met de taliban, tevens een familiale connectie waardoor andere familieleden ook betrokken zouden geraken in het conflict. Hierdoor komt ook de veiligheid van deze familieleden in het gedrang.

Door het CVGS wordt in de beslissing bepaald dat het CGVS geen geloof hecht aan de beweerde problemen met de taliban, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. In het volgende middel zal uit de doeken worden gedaan waarom het CGVS onterecht geen geloof hecht aan de problemen van Verzoeker met de taliban.

Men kan dus besluiten dat er door het CGVS geen goede redenen worden opgeworpen om aan te nemen dat vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

En

"In de beslissing van het CVGS wordt beschreven om welke redenen de vluchtelingenstatus enerzijds, en de subsidiaire beschermingsstatus anderzijds niet worden toegekend aan Verzoeker.

Vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 Vw.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, wordt deze onder meer verworpen omwille van het feit dat Verzoeker volgens het CGVS in zijn verklaringen onduidelijk was over zijn vluchtrelaas en reisweg. Zo werd door het CGVS zwaar in rekening genomen dat Verzoeker weinig informatie kon geven omtrent de reis naar Europa. Zo wordt bepaald:

"U legde bijzonder vage verklaringen af over uw reisweg (CGVS1, pg 10). U kon geen enkele plaats noemen die u passeerde tussen Kaga en Nimruz, terwijl u indien u die route volgende, zowat gans Afghanistan zou moeten doorgereisd zijn (CGVS1, pg 10). U stelde dat u onbekend was met die weg (CGVS1, pg 10) en u kon zelfs niet zeggen of u bijvoorbeeld al dan niet via Kabul gepasseerd was (CGVS1, pg 10). Behalve Iran kon u zich niet herinneren via welke landen u reisde, behalve dat u in Hongarije en in Oostenrijk geweest was (CGVS1, pg 11)" (beslissing CGVS, p1-2).

Bij het gebruiken van deze motivatie, heeft het CGVS echter een belangrijk détail niet voor ogen gehouden. Vluchtelingen zoals Verzoeker, dewelke beroep doen op illegale transportmiddelen om zo rap mogelijk in Europa te komen, rijden verschillende weken in overvolle wagens of trucks. Deze vervoersmiddelen zijn omwille van de illegaliteit van het vervoer ook meestal geblindeerd of afgescheiden van enig zonlicht waardoor elke vorm van contact met de buitenwereld onmogelijk is. Daarnaast kon Verzoeker enkel tijdens de nacht soms het voertuig verlaten voor een korte pauze. Dit meestal op een verlaten terrein zonder enige aanwijzing omtrent de plaats waar men zich op dat ogenblik bevond.

Dit resulteert er dus in dat het voor een vluchteling zoals Verzoeker onmogelijk is om een concreet beeld te krijgen van zijn route richting Europa. Het feit dat Verzoeker dan ook deze details niet kon geven tijdens de verschillende interviews door het CGVS is dan ook enkel en alleen te wijten aan het gebrek aan elk contact met de buitenwereld door opgesloten te zitten in een illegaal transport enerzijds en anderzijds door de zeer beperkte nachtelijke mogelijkheden om het voertuig te verlaten. Dit is dus een eerste element dat onterecht in aanmerking wordt genomen om de vluchtelingenstatus van Verzoeker te verwerpen.

Een tweede element dat het CGVS in rekening heeft genomen is de kern van het vluchtrelaas. Zo wordt bepaald:

"Daarnaast legde u vage en summiere verklaringen af met betrekking tot een aantal elementen die de kern van uw vluchtrelaas betreffen. U kon niet op een doorleefde manier vertellen over uw opsluiting van een week. U verklaarde dat u een week in dezelfde kamer vastgehouden werd (CGVS1, pg 18). Gevraagd om deze ruimte te beschrijven, beperkte u zich tot de vraag hoe u een kamer kon beschrijven

en dat er vier muren en een dak waren (CGVS1, pg 18). Nadat u vervolgens gevraagd werd wat u daar allemaal zag en om echt in détail te vertellen, kon u niets toevoegen en zei u dat u het niet wist en dat u daar alleen zat (CGVS1, pg 18). Toen u nogmaals de kans geboden werd meer te vertellen, zei u dat het gewoon een kamer was en dat er een kleed lag waarop u sliep (CGVS1, pg 18). Voorts kon u zich niets herinneren (CGVS1, pg 18). U werd geconfronteerd met het feit dat uw verklaringen wel erg beperkt waren en u werd nogmaals aangemoedigd om meer détails te geven, maar nog kon u bitter weinig toevoegen. U stelde dat er geen portretten of foto's in de kamer waren, dat het wit geverfd was en dat er een heel klein raampje was (CGVS1, pg 18). Het kan geenszins overtuigen dat u gedurende een week zou opgesloten geweest zijn, wat toch de nodige indruk op u zou moeten gemaakt hebben, en dat u niet op een spontané manier in détail kon vertellen over de plaats van de vasthouding" (beslissing CGVS, p2).

Ook hier wordt door het CGVS een incorrecte inschatting gemaakt omtrent de feitelijke omstandigheden van deze opsluiting. Daarnaast maakt het CGVS een tegenstelling in haar beslissing door in het feitenrelaas te benadrukken dat Verzoeker in een "cel in Kaga" werd opgesloten (beslissing CGVS, p1), om daarna de indruk te wekken dat het louter een kamer was (beslissing CGVS, p2). Het ging weldegelijk om een cel in Afghanistan, waardoor het CGVS onterecht bleef vragen achter het beschrijven van détails van deze cel. In deze cellen zijn er namelijk geen meubels en elektronica, zoals in België. Deze cellen bestaan dus louter uit 4 muren, een klein raampje en een mat om op te slapen. Dit is dan ook waarom Verzoeker geen verdere détails kon geven, en redelijk verwonderd was omtrent het detaillistisch karakter van de gestelde vragen. Het is namelijk de evidentie zelve voor Verzoeker dat dergelijke cellen enkel bestaan uit de door hem beschreven elementen. Ook hier meen ik dus dat er niet rekening werd gehouden met de feitelijke omstandigheden van de situatie, waardoor dit middel onterecht wordt gebruikt in de afwijzing van de vluchtelingenstatus.

Daarnaast wordt in hetzelfde middel ook opgeworpen dat men in aanmerking neemt dat Verzoeker niet kon uitleggen hoe zijn oom er in geslaagd was om zijn vrijlating te bewerkstelligen:

"U beperkte zich tot de vage verklaring dat uw oom met twee dorpsoudsten kwam, dat ze vertelden dat ze u kenden, dat u onschuldig was en dat u gedwongen werd, waarop u vrijgelaten werd (CGVS1, pg 18). U wist niet met wie uw oom gesproken had, (CGVS1, pg 19 en pg 20). U kon alleen vermoeden dat uw oom het via de gemeenteraad geregeld had (CGVS1, pg 19). En u had niet eens aan uw oom gevraagd hoe hij erin geslaagd was om u vrij te krijgen (CGVS1, pg 20)" (beslissing CGVS, p2).

Ook hier wordt een onterechte hypothese gesteld. Er wordt namelijk niet voor ogen gehouden dat Verzoeker geen contact kon hebben met zijn nonkel tijdens zijn opsluiting en dus ook geen informatie kon inwinnen omtrent deze zaken. Daarbij komt dat hij na zijn vrijlating direct alles in het licht heeft gesteld om het land te kunnen verlaten. Hij heeft namelijk zijn regio verlaten op dezelfde dag van zijn vrijlating. In dergelijke omstandigheden is het inwinnen van informatie over hoe hij vrijgekomen is geen prioriteit. Verzoeker meent dan ook dat deze elementen onterecht in aanmerking genomen zijn om zijn vluchtelingenstatus te weigeren.

Het zijn deze elementen die het CGVS in aanmerking heeft genomen om tot het besluit te komen dat Verzoeker geen actuele en gefundeerde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van schade heeft. Er wordt door het CGVS geen melding gemaakt van onjuiste verklaringen in verband met de beschrijving van zijn regio, of andere objectieve elementen die kunnen aantonen dat de verklaringen van Verzoeker onjuist zijn. Verzoeker is dan ook van mening dat het CGVS niet bewijst dat er geen actuele en gefundeerde vrees voor vervolging of een reëel risico is in hoofde van Verzoeker, maar zich enkel beperkt tót het invoeren van onduidelijkheden die niet te wijten zijn aan enige tekortkoming van Verzoeker. Verzoeker vraagt dan ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om rekening te houden met deze argumenten en alsnog de vluchtelingenstatus van Verzoeker toe te kennen.

Subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 Vw.

Het CGVS bepaalt in haar beslissing dat:

"■ ■ uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft" (beslissing CGVS, p2).

"In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich hetzij in de hoofdstad Kabul, hetzij in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt" (beslissing CGVS, p2-3).

Verzoeker wenst te benadrukken dat van hem redelijkerwijze niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar Afghanistan en zich vestigt in Jalalabad of Kabul. Het CGVS heeft namelijk een belangrijk element van de situatie van Verzoeker niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van dit punt. Verzoeker heeft een probleem met de taliban, en wordt daarnaast door een familielid (tevens lid

van de taliban) achtervolgt als veruitwendiging van dit probleem met de taliban. Dit zorgt ervoor dat wanneer Verzoeker zich terug naar Afghanistan begeeft, hij onmiddellijk terug in groot gevaar verkeert. Het feit dat hij terugkeert zal namelijk bekend geraken bij zijn familie, en zal dus ook bij zijn neef terugkomen. Dit zal ervoor zorgen dat de neef onmiddellijk alles in het licht zal stellen om de precieze verblijfplaats van Verzoeker te weten te komen. Hierdoor is het onmogelijk om bij familie te verblijven, aangezien hun veiligheid dan ook in het gedrang komt. Zelfs in Afghanistan verblijven is geen optie aangezien dan ook bekend zal geraken waar hij verblijft.

Daarnaast is er nog een belangrijker element: Verzoeker was gevestigd in Kuz Byar en heeft daar zijn land en toebehoren. Het is financieel onmogelijk voor hem om zich van de ene op de andere dag te gaan vestigen in een grote stad zoals Kabul of Jalalabad. Verblijven bij familie, is geen optie omwille van de hierboven geschetste redenen.

Samenhangend met de argumenten met betrekking tot de vluchtelingenstatus wenst Verzoeker nog te repliceren op de volgende zin uit de beslissing van het CGVS:

"Zoals hierboven reeds werd vermeld, hecht het CGVS echter geen geloof aan uw beweerde problemen met de taliban, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd" (beslissing CGVS, p5).

Hierboven werden reeds verschillende argumenten weergegeven waarom Verzoeker wel recht heeft op de vluchtelingenstatus. Verzoeker vraagt dan ook om, wanneer de vluchtelingenstatus wederom niet zou worden toegekend, de problemen met de taliban in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze problemen zijn namelijk nergens in de eerste beslissing van het CGVS direct weerlegt, maar worden enkel indirect weerlegt door in te roepen dat Verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn vluchtrelaas en reisweg. Er werden echter verschillende argumenten aangehaald om het onduidelijk karakter van deze verklaringen te weerleggen.

Verzoeker vraagt dan ook om, rekening te houden met de aard van de problemen met de taliban en de bijkomende familiale aard van dit conflict, om de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en

tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt dat zij haar land van herkomst in 2016 verliet uit vrees om door de taliban te worden vermoord. Haar problemen zouden begonnen zijn toen haar neef, die zich had aangesloten bij de taliban, haar vroeg om een aantal kisten met wapens bij haar thuis in de grond te bewaren. Hoewel de verzoekende partij wist dat de taliban deze wapens voor slechte doeleinden gebruiken, zou zij op de vraag van haar neef zijn ingegaan in de veronderstelling dat zij de wapens slechts enkele dagen voor hem diende te verbergen. Deze periode zou echter telkens zijn verlengd en omdat de verzoekende partij vreesde problemen te krijgen met de overheid indien de wapens zouden worden ontdekt, zou zij na één tot anderhalve maand aan haar neef hebben laten weten dat zij de wapens niet langer voor hem wilde bewaren. Daarop zou haar neef haar komen opzoeken zijn en de wapens hebben meegenomen nadat hij de verzoekende partij tevergeefs had proberen te overtuigen ze nog een tijdje voor hem te bewaren. De verzoekende partij stelt dat zij toen geslagen werd door twee kompanen die haar neef vergezelden. Enkele dagen na dit bezoek zou de verzoekende partij aan haar voordeur een dreigbrief hebben gevonden waarin zij met de dood wordt bedreigd omwille van haar weigering nog langer haar medewerking te verlenen aan de taliban. Daarop zou de verzoekende partij met de dreigbrief naar het districtshuis van Kaga zijn gegaan en daar de autoriteiten hebben ingelicht, maar uiteindelijk zelf zijn gearresteerd op verdenking van samenwerking met de taliban. Omdat haar oom Z. en twee ouderen van het dorp de autoriteiten ervan kon overtuigen dat de verzoekende partij onschuldig was, zou zij na een week zijn vrijgelaten. De verzoekende partij zou op de dag van haar vrijlating vanuit het districtscentrum met een smokkelaar zijn meegegaan en vervolgens door Afghanistan hebben gereisd naar Iran en van daaruit verder naar Europa.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij vage en inconsistente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot kernelementen van haar asielrelaas, waaraan derhalve geen geloof kan worden gehecht.

De Raad merkt vooreerst op dat het relaas dat door de verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd uiteengezet op meerdere punten afwijkt van de verklaringen die zij vervolgens in antwoord op specifieke vragen daarover heeft afgelegd (stuk 9, gehoorverslag 10.03.2017, p. 16, 17, 19). Waar zij initieel verklaarde dat haar neef haar een wapen had gegeven dat zij voor hem diende te bewaren, blijkt uit haar latere verklaringen dat het om vijf of zes kisten met wapens ging die door taliban-leden bij de verzoekende partij werden begraven en waar zij zelf niet aan mocht komen. Hierbij dient de bedenking te worden gemaakt dat de verzoekende partij onmogelijk kan geweten hebben dat er verschillende soorten wapens, waaronder raketten, in de kisten zaten indien deze van bij levering tot ophaling onder de grond zaten en zij deze op geen enkel moment opende, zoals zij verklaarde. Tijdens haar spontaan asielrelaas verklaarde de verzoekende partij dat zij het wapen na ongeveer twee maanden terugbracht omdat zij het niet langer bij haar thuis wilde bewaren. Uit haar latere verklaringen blijkt dat zij de wapens slechts één à anderhalve maand bewaarde en dat haar neef ze daarna weer kwam ophalen. Tevens verklaarde zij eerst dat haar neef haar sloeg toen zij hem liet weten dat zij de wapens niet langer wou bewaren, maar blijkt uit latere verklaringen dat het twee handlangers van haar neef waren die haar vasthielden en sloegen.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verklaringen die door de verzoekende partij werden afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook inconsistent zijn met haar eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij een gemeenteraadslid in kennis stelde van wat haar overkomen was met de taliban en daarover met niemand anders van de overheid sprak, verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij naar het districtshuis van Kaga ging en daar alles vertelde aan de politie. Verder kon de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aangeven met wie haar oom gesproken heeft teneinde haar vrijlating te bekomen en dacht zij dat hij dit via de gemeenteraad had kunnen regelen, daar waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar oom samen met de dorpsoudsten naar de politie ging en zij vervolgens werd vrijgelaten (stuk 9, gehoorverslag 10.03.2017, p. 17-19; stuk 17, vragenlijst, vraag 3.5). In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden vertaald, dient zij erop gewezen te worden dat het verslag van dit gehoor haar na afloop in het Pashtou werd voorgelezen en dat zij dit voor akkoord heeft ondertekend (stuk 17, vragenlijst, p. 3). Bovendien heeft zij omtrent dit gehoor geen problemen gesignaleerd toen zij daartoe de kans kreeg op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 9, gehoorverslag 10.03.2017, p. 2).

Verder acht de Raad het niet aannemelijk dat de verzoekende partij niet kan aangeven hoe haar oom er precies in geslaagd is haar vrijlating te bewerkstelligen. Zij beperkte zich tot de vage verklaring dat haar oom met twee ouderen van het dorp naar de gemeenteraad ging en dat zij daar vertelden dat zij de verzoekende partij kenden en dat zij onschuldig was en ertoe gedwongen werd haar medewerking te verlenen aan de taliban (stuk 9, gehoorverslag 10.03.2017, p. 18, 19). Dat de verzoekende partij geen contact kon hebben met haar oom tijdens haar hechtenis en dat het voor haar geen prioriteit was meer te weten te komen over haar vrijlating op het moment van haar vertrek, neemt niet weg dat zij daartoe de gelegenheid heeft gehad sinds haar aankomst in België. De verzoekende partij verklaarde dat zij vanuit België contact heeft met haar moeder en echtgenote, die vlakbij haar oom in Kuz Byar wonen en door hem worden geholpen (stuk 6, gehoorverslag 07.04.2017, p. 2, 3). Er mag van een asielzoeker die internationale bescherming vraagt in België worden verwacht dat hij zich zo goed mogelijk tracht te informeren over de feiten die hij aanhaalt in het kader van zijn procedure, *quod non in casu*.

De Raad wijst tevens op de bijzonder vage verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd omtrent haar reisweg. Zij kon geen enkele plaats noemen die zij gepasseerd zou zijn tussen Kaga en Nimroz, hoewel zij nochtans heel Afghanistan zou moeten zijn doorgereisd. Zij verklaarde dat zij onbekend was met de reisweg en kon zelfs niet zeggen of zij al dan niet via Kaboel gepasseerd was. Behalve Iran kon zij geen andere landen noemen via dewelke zij naar België zou zijn gekomen. Zij herinnerde zich slechts dat zij in Oostenrijk en Hongarije verbleef (stuk 9, gehoorverslag 10.03.2017, p. 10, 11). De uitleg dat de verzoekende partij illegaal reisde in geblindeerde of afgesloten voertuigen die zij enkel 's nachts even mocht verlaten en dan nog meestal op verlaten terreinen zonder enige aanwijzing omtrent de plaats waar zij zich bevond, overtuigt niet. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij clandestien diende te reizen en de omgeving die zij doorkruiste niet kon zien verklaart noch verschoont dat zij zich niet bewust was van de plaatsen waar zij zich bevond. De reisweg die de asielzoeker heeft afgelegd betreft geen detail in zijn relaas en er kan worden verwacht dat hij minstens kan aangeven doorheen welke landen hij is gepasseerd op weg naar België.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden

verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich hetzij in de hoofdstad Kaboel, hetzij in Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kaboel op een veilige manier toegankelijk is via haar internationale luchthaven, die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen.

Wat betreft de stad Kaboel, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van november 2016, gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de stad Jalalabad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten van het land. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kaboel die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad

groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile'-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld ervoor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* werd evenwel vastgesteld dat de verzoekende partij over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in Jalalabad geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 17 januari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel en in de stad Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze steden geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

De Raad meent dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van haar redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij zich in Kaboel, de hoofdstad van Afghanistan, dan

wel in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat zowat al uw familieleden alsook de familieleden van uw echtgenote in de steden Kabul en Jalalabad wonen en werken, of in de rand rond Jalalabad. U verklaarde dat u zes zussen hebt. Uw zus M(...) woont in Shekh Misri (Sheikh Mesri). Sheikh Misri behoort tot het Surkh Rod district en wordt door sommige bronnen tot het grootstedelijk gebied Jalalabad gerekend (zie COI Focus, Veiligheidssituatie in Jalalabad). Haar echtgenoot is een vakman die kogels fabriceert, uw zus heeft een eigen woning (CGVS2, pg 5). Uw zus R(...) keerde na een verblijf van zes à zeven jaar terug uit Pakistan en woont momenteel met haar echtgenoot in Shekh Misri, waar ze een eigen huis hebben. Haar man werkt in de transportsector (CGVS2, pg 5). Ook uw zus N(...) N(...) woont in Shekh Misri met haar echtgenoot, die ook in de transportsector werkt. U verklaarde dat ze over een goed inkomen beschikken via dit werk (CGVS2, pg 6). N(...) N(...) woont ook in een eigen woning met grond (CGVS2, pg 6). Uw drie andere zussen, G(...) N(...), A(...) G(...) en B(...) G(...) wonen 's winters in Jalalabad en tijdens de zomer in Kabul (CGVS2, pg 6 en 7). Zij huren dan hetzij in Kabul hetzij in Jalalabad een woning. Ze bezitten wel nog een eigen woning in uw dorp. Deze woningen staan leeg en af en toe komen ze terug naar het dorp (CGVS2, pg 7). De echtgenoot van A(...) G(...) is tevens uw schoonbroer en hij werkt voor Tolo Tv in Kabul, onder andere als sportcommentator (CGVS2, pg 6 en pg 4). De man van G(...) N(...) is chauffeur en rijdt met een Toyota tussen de steden Kabul en Jalalabad (CGVS2, pg 7). De echtgenoot van B(...) G(...) voert verschillende jobs uit op de markt (CGVS2, pg 7). Uw schoonouders zijn volgens uw verklaringen afkomstig uit Laghman en wonen afwisselend in Nangarhar (Jalalabad), Laghman of Kabul (CGVS2, pg 4). Uw schoonvader heeft een bijenkwekerij (CGVS2, pg 4). Uw tweede schoonbroer is ingenieur in de wegenbouw en werkt in Jalalabad (CGVS2, pg 4). Hieruit blijkt duidelijk dat heel wat van uw dichte familieleden in de steden wonen, dat zij er hun leven konden uitbouwen, dat zij er vlot in hun levensonderhoud kunnen voorzien en ofwel over een eigen woning beschikken, ofwel een woning kunnen huren. Er zijn aldus geen redenen om aan te nemen dat het voor u, zeker gezien uw uitgebreid familiaal netwerk, niet haalbaar zou zijn om u in Kabul en/of Jalalabad te vestigen en er werk en een woning te vinden. U bent bovendien voldoende opgeleid (CGVS1, pg 6) om de capaciteiten te hebben om een geschikte job te vinden. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Toen u gevraagd werd of u eraan dacht om u in Kabul of Jalalabad te vestigen toen u problemen kreeg, zei u dat er geen mogelijkheden waren om naar deze steden te gaan. Dit ging niet omdat uw problemen zich voordeden met een familielid, namelijk uw neef. Uw neef zou u dan ook overal in Afghanistan kunnen vinden (CGVS1, pg 6). U verklaarde dat u niet naar Europa zou gekomen zijn en uw moeder, vrouw en kinderen zou achtergelaten hebben, indien u in andere steden kon leven (CGVS2, pg 10). Het is voor u onmogelijk u elders in Afghanistan te vestigen omdat de taliban dit niet zou toelaten, zij hebben overal agenten en kunnen u dan ook overal bedreigen (CGVS2, pg 10). Zoals hierboven reeds werd vermeld, hecht het CGVS echter geen geloof aan uw beweerde problemen met de taliban, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Toen u gevraagd werd of er nog redenen waren, los van uw problemen met uw neef, waarom u niet in Kabul of Jalalabad zou kunnen leven, antwoordde u dat er geen andere problemen waren (CGVS2, pg 10). (...)"

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met haar neef, en bij uitbreiding de taliban, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij nergens in Afghanistan veilig zal zijn omdat haar neef alles in het werk zal stellen om haar verblijfplaats te achterhalen. De blote bewering dat het voor de verzoekende partij financieel onmogelijk zou zijn om zich van de ene op de andere dag in een grote stad als Kaboel of Jalalabad te vestigen kan niet overtuigen in het licht van bovenstaande concrete en pertinente motieven, die door de verzoekende partij niet worden weerlegd.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoonst die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS